

Arrest

nr. 229 652 van 2 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 2 april 2011 België is binnengekomen, diende op 4 april 2011 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 7 november 2012 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 22 april 2013, nr. 101 385).

1.2. Op 31 mei 2013 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 3 juni 2013 werd de beslissing genomen "*weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag*" (bijlage 13^{quater}).

1.3. Op 20 februari 2014 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming. Op 22 september 2014 nam de commissaris-generaal de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Bij aangetekende brief van 24 januari 2017 nodigde de commissaris-generaal verzoeker uit omwille van het feit dat hij is teruggekeerd naar Afghanistan.

1.5. Op 22 maart 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing (RvV 29 maart 2018, nr. 201 832).

1.6. Verzoeker diende op 19 november 2018 een vierde verzoek om internationale bescherming in.

1.7. Op 10 juli 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 12 juli 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 19/11/2018
Overdracht CGVS: 13/03/2019*

Er vond op 17 mei 2019, van 9u04 tot 13u21, een persoonlijk onderhoud plaats op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester Luytens, was vanaf 9u09 op het hele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent een etnische Pashtun en bent afkomstig het dorp Saidan, gelegen in het district Khogyani, provincie Nangarhar.

Op 4 april 2011 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in België in, nadat u Afghanistan had verlaten omwille van problemen met de taliban. De taliban viseerden u omwille van uw werkzaamheden voor de organisatie AMRAN (Afghan Mobile Reconstruction Association) en omwille van uw activiteiten voor een bewustmakingsproject voor vrouwen in uw geboortestreek.

Omdat er geen geloof werd gehecht aan uw werkzaamheden en aan uw asielmotieven, nam het CGVS op 7 november 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Er werd geoordeeld dat u een veilig verblijfsalternatief (IVA) kon vinden in Kabul. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in het arrest van 22 april 2013.

Op 31 mei 2013 diende u een tweede verzoek in omdat u nog steeds vreesde te worden gedood omwille van dezelfde vervolgingsfeiten. Dezelfde dag nog nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw tweede verzoek niet in overweging. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Ter staving van uw tweede verzoek legde u uw taskara voor, een brief van de directeur van AMRAN die uw werkzaamheden staaft en een antwoord van uw vader op uw vraag naar de veiligheidssituatie in Khogyani.

Op 20 februari 2014 diende u een derde verzoek in waarbij u verklaarde niet terug te zijn gekeerd naar uw land van herkomst. In kader van uw derde verzoek haalde u aan nog steeds niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat uw problemen die u in kader van uw eerste verzoek aanhaalde nog steeds actueel waren. Op 21 qaus 1392 (12/12/2013) werd uw oom gedood door de taliban omdat hij les gaf in de plaatselijke school. Uw vader zette daarop zijn activiteiten als lesgever in dezelfde school stop. Ook verbleef u in een kerk in België en vreest u daardoor vervolging in Afghanistan. Omdat er in het kader van dit verzoek geen geloof werd gehecht aan uw asielmotieven, maar de Commissaris-generaal een intern vestigingsalternatief naar Kaboel voor u niet langer aangewezen achtte werd u op 23 september 2015 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 15 december 2016 ontving de Commissaris-generaal een vraag tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege de Directeur-generaal van de DVZ waarin werd meegedeeld dat u van 6 juli 2016 tot 8 augustus 2016 terug bent gekeerd naar Afghanistan. U was tevens in het bezit van een ticket Düsseldorf-Dubai- Kabul.

Ook was u in het bezit van een op 19 november 2014 afgeleverd Afghaans paspoort waaruit blijkt dat u op 6 juli 2016 in Kabul aankwam en Afghanistan op 8 augustus 2016 opnieuw verliet. Met het oog op een mogelijke intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatuut werd u op 13 februari 2017 opgeroepen door het CGVS. U kwam echter niet opdagen op het gehoor en gaf geen geldige reden ter rechtvaardiging van uw afwezigheid. Op 22 maart 2017 werd de subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS opgeheven. Er werd besloten dat uw weigering om in te gaan op de uitnodiging van de Commissaris-generaal blijk geeft van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, hetgeen onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Bovendien werd besloten dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Tegen deze beslissing diende u beroep in bij de RvV.

Op 29 maart 2018 verwierp de RvV dit beroep omdat geen van de partijen met toepassing van artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft gevraagd om gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking.

Op 19 november 2018 diende u uw vierde en huidige verzoek om internationale bescherming in. Op 3 april 2019 werd dit volgend verzoek ontvankelijk verklaard. U volhardt in uw eerder verklaarde problemen en verwijst naar uw eerder neergelegde documenten hieromtrent. U verklaart dat u naar Kabul bent teruggekeerd omdat uw broer u zei u dat uw moeder heel ziek was en dat u snel naar Afghanistan diende te komen. Nadat uw broer via een vriend van hem een vliegtuigticket voor u kocht, vloog u naar Kabul waar u op 6 juli aankwam. Uw moeder, die dacht dat ze ging sterven, vroeg u er om te huwen met S.S., de dochter van uw oom langs moederskant die al lang geleden aan u werd beloofd. Vier dagen na uw aankomst in Kabul werd uw moeder ontslagen uit het ziekenhuis. Op 14 juli huwde u dan in Kabul met S.S. U en uw familieleden verbleven in Kabul bij S.A., een vriend van uw vader. Tijdens uw verblijf bij S.A. werd er door talibs op de deur geklopt die op zoek waren naar u. U kon naar het huis van de burens vluchten waarna u naar het hotel Sina ging. Hier verbleef u van 29 juli tot 7 augustus. Uw echtgenote en de rest van uw familie bleven in het huis van S.A. Normaal gezien zou u twee maanden in Kabul blijven maar omdat u merkte dat de situatie er niet veilig was, heeft de vriend van uw broer uw retourticket omgeboekt en bent u al op 8 augustus 2016 terug vertrokken uit Kabul.

Uw broer S.Z. werd verschillende keren lastiggevallen waarbij er steeds naar u werd gevraagd. Hij werkt en verblijft momenteel in het huis van uw tante langs moederskant in Jalalabad. Meestal koopt en verkoopt hij er auto's. Uw ouders en echtgenote wonen nog steeds in Khogyani.

In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan – ook naar Kabul – vreest u te worden gedood door de taliban omwille van uw reeds eerder verklaarde problemen met hen en omdat ze u zouden beschouwen als ongelovige omdat u in Europa verblijft.

U verklaart verder in februari 2017 geen oproepingsbrief te hebben ontvangen waardoor u niet naar het CGVS was gekomen om uit te leggen waarom u was teruggekeerd naar Afghanistan.

U legt volgende documenten neer: een huwelijkscertificaat met een Engelse vertaling (stukken 1 en 2), een Afghaans paspoort op uw naam (stuk 3), een kopie van een attest van Sina Hotel sd. (stuk 4), een kopie van een taskara op naam van uw vader (stuk 5), een kopie van een Nederlands paspoort op naam van uw broer A.S.S. (stuk 6), een kopie van een overzicht van uw heen- en terugreis naar Kabul (stuk 7), een taskara op uw naam met een Engelse vertaling (stuk 8), een Engelse vertaling van een taskara op naam van uw echtgenote (stuk 9), een pagina met vijf afbeeldingen van een echo op uw naam (stuk 10) en kopieën van een bundel medische attesten (stuk 11).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bijzondere specifieke maatregelen rechtvaardigt.

U verklaart dat u medische, psychische en geheugenproblemen heeft. U verklaart deze altijd al gehad te hebben en stelt dat uw problemen verergerd zijn sinds uw terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 8). U heeft echter geen enkel document neergelegd om uw bewering te staven.

Uit de persoonlijke onderhouden die werden georganiseerd in het kader van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming blijkt bovendien niet dat u al gewag maakte van deze problemen. De ernst en de echtheid ervan zijn dan ook aangetast. Uit de verschillende persoonlijke onderhouden blijkt evenmin dat u in staat zou zijn om op zelfstandige en spontane wijze verklaringen met de nodige details en coherentie af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de door u op toegekende beschermingsstatus door de Commissarisgeneraal op werd opgeheven omdat u van 6 juli 2016 tot 8 augustus terugkeerde naar uw land van herkomst en de Commissaris-generaal uw nood aan bescherming niet langer als bewezen achtte omdat u in de stad Kabul over een redelijk en veilig vluchtalternatief beschikt. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u op 5 juli 2016 via Düsseldorf naar de Afghaanse hoofdstad Kabul bent gereisd waar u de volgende dag aankwam. Op 8 augustus 2016 reisde u van Kabul terug naar Düsseldorf (documenten 3 & 7). U beweert niet terug te kunnen naar uw land van herkomst. U verklaart dat u alleen maar naar Kabul bent gereisd omdat uw moeder heel ziek was en ze u nog eens wou zien voor ze zou sterven (CGVS, p. 19). Uw doodzieke moeder vroeg u na uw aankomst in Kabul om te huwen met S.S., de dochter van uw oom langs moederskant. U huwde zonder enige ceremonie of feest op 14 juli 2016 in het huis in Kabul waar u sinds uw aankomst verbleef. (CGVS, p. 13 & 14). Aan deze verklaringen kan echter geen geloof gehecht worden.

In verband met uw verklaring als zou uw moeder ernstig ziek zijn geweest en als zou ze enkele dagen voor uw komst in Kabul tot vier dagen na uw aankomst zijn gehospitaliseerd (CGVS, p. 19, 20 & 21), moet worden opgemerkt dat u geen documenten heeft neergelegd die uw verklaringen kunnen aantonen. U heeft kopieën van een bundel medische attesten neergelegd (document 11), doch deze tonen niet aan dat uw moeder in juli 2016 in Kabul was gehospitaliseerd. In verband met deze bundel medische attesten moet vooreerst worden vastgesteld dat u hiervan bijna uitsluitend kopieën heeft neergelegd die van slechte kwaliteit zijn en waarvan een gedeelte niet leesbaar is. Meestal gaat het dan over het bovenste gedeelte van de documenten waar onder andere de datum en identiteitsgegevens van de patiënt opstaan dat onleesbaar is. U werd geconfronteerd met de slechte kwaliteit van deze kopieën en u kreeg vijf werkdagen om alsnog leesbare kopieën van deze documenten neer te leggen (CGVS, p. 23 & 26). Echter, tot op heden heeft het CGVS niets ontvangen. Wat betreft de leesbare kopieën van de bundel medische attesten moet dan weer worden opgemerkt dat deze allemaal van voor of na uw terugkeer naar Afghanistan in juli/augustus 2016 dateren. Geen enkele van de leesbare kopieën zijn opgemaakt in juli of augustus 2016. Bovendien moet worden opgemerkt dat een groot deel van deze kopieën opgemaakt zijn door het Rehman Medical Institute (RMI) dat gelegen is in de Pakistaanse stad Peshawar, terwijl u verklaart dat uw moeder was opgenomen in het Aliabad ziekenhuis in Kabul (CGVS, p. 20).

Daarnaast is het opmerkelijk dat uw moeder slechts enkele dagen in het ziekenhuis zou hebben verbleven. Zo stelt u dat uw moeder slechts een paar dagen voor uw terugkeer was gehospitaliseerd en dat ze vier dagen na uw aankomst in Kabul uit het ziekenhuis werd ontslagen (CGVS, p. 20 & 21). Een dergelijk korte ziekenhuisopname staat in schril contrast met uw verklaring dat de ziekte van uw moeder dermate erg was dat uw broer en uw moeder dachten dat ze ging sterven (CGVS, p. 19).

De geloofwaardigheid van uw bewering dat uw moeder in juli 2016 doodziek werd gehospitaliseerd in Kabul en u zich genoodzaakt voelde om terug te keren naar uw land van herkomst om uw moeder nog te kunnen zien is door bovenstaande vaststellingen in het gedrang. Ook de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u pas in Kabul besloot om in het huwelijk te treden met uw nicht, meer bepaald na en omdat uw moeder u na uw aankomst in Kabul op haar ziekbed vroeg om met haar te huwen (CGVS, p. 13), is hierdoor aangetast.

Naast de vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat u pas na uw terugkeer en op vraag van uw zieke moeder besloot om in het huwelijk te treden dient gewezen te worden op bijkomende elementen die de waarachtigheid van uw beweerde plotse beslissing om te huwen in het gedrang brengen en die doen vermoeden dat uw huwelijk veeleer eerder - nog voor uw terugkeer - werd

gepland. Zo legt u geen tastbaar bewijs neerlegt dat uw bewering dat uw reis slechts enkele dagen voor uw vertrek naar Afghanistan werd geboekt aantoont. (CGVS, p. 19). Er werd u gevraagd om dergelijke bewijzen neer te leggen en u kreeg hiervoor vijf werkdagen (CGVS, p. 20). Echter, tot op heden heeft het CGVS niets ontvangen. Ook uw bewering dat uw ticket werd geboekt door S.E.R., een vriend van uw broer in Nederland (CGVS, p. 19) staat u niet. Opnieuw werd tevergeefs gevraagd om hierover binnen vijf werkdagen bewijzen neer te leggen. Verder wordt in het door u neergelegde huwelijkscertificaat (stukken 1 & 2) het "Ariana Kabul Hotel" vermeld als plaats waar uw huwelijk is voltrokken. Uit de beschikbare informatie blijkt dat dit hotel effectief een plaats is waar er wordt gehuwd (zie administratief dossier). Dergelijke "wedding halls" dienen logischerwijze vooraf te worden gereserveerd. Geconfronteerd met de vaststelling dat het Ariana Kabul Hotel vermeld staat als plaats van het huwelijk, stelt u dat het huis van de huisbaas dicht bij Ariana Kabul Hotel gelegen was en meer bepaald in de "Ariana Kabul Hotel straat" aangezien de straten er geen namen hebben en de straat wordt genoemd naar een bekend iets of iemand (CGVS, p. 14 & 15). Echter, het betreffende hotel is gelegen aan de "Silo Road" (zie administratief dossier). Bijgevolg is het onwaarschijnlijk het Ariana Kabul Hotel werd vermeld als plaats waar uw huwelijk werd voltrokken indien u niet in dit hotel zou zijn gehuwd. Indien u in het Ariana Kabul Hotel bent gehuwd, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat er geen ceremonie of huwelijksfeest was (CGVS, p. 13 & 14).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid vertelt over de ware toedracht (de ware aarde en het ware doel) van uw terugkeer naar uw land van herkomst. Uw verklaringen over uw terugkeer naar uw land van herkomst doen derhalve geen afbreuk aan de eerder genomen beslissing van de Commissaris-generaal waarin wordt gesteld dat uw nood aan bescherming niet langer als bewezen kan geacht worden. Uw voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar Kabul is in het gedrang.

Betreffende voornoemde vrees en voornoemd risico verklaart u dat de taliban u na uw terugkeer in Kabul kwamen zoeken in het huis waar u na uw terugkeer verbleef. Hierdoor verbleef u nadien in een hotel en kortte u uw gepland verblijf in Afghanistan van twee maanden in tot één maand (verklaring volgend verzoek, punten 14 & 18 ; CGVS, p. 22). U vermoedt dat de taliban u kwamen zoeken in het huis omwille van uw reeds eerder aangehaalde problemen (CGVS, p. 25). Deze verklaring heeft betrekking op feiten die volledig voortvloeien uit het asielrelaas die u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet en die door de Commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ongeloofwaardig werden bevonden. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is niet van aard om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven te herstellen.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen met de taliban na uw terugkeer is het bovendien onwaarschijnlijk dat de taliban eerst op de deur klopten om te zeggen dat ze de gast – u dus – wilden spreken (CGVS, p. 25). Immers, op die manier had u alle kans om van hen te ontsnappen, hetgeen u ook deed. Uw neergelegde kopie van een attest van Sina Hotel sd. kan geenszins aantonen dat u na de verklaarde komst van de taliban aan het huis in dit hotel zou hebben verbleven. Dit attest heeft namelijk een erg gesolliciteerd karakter. Meer bepaald wordt er in dit document enkel vermeld dat u van 29 juli 2016 tot 7 augustus 2016 in het Sina Hotel sd. zou hebben verbleven. Het is zeer opmerkelijk dat bovenstaande data volgens de Gregoriaanse kalender zijn genoteerd doch niet in de Afghaanse kalender (8 en 17 asad 1395 - zie administratief dossier). Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief .

Tevens legt u geen enkel tastbaar bewijs neer van uw verklaring dat uw reeds gereserveerde retourticket met één maand vervroegd werd nadat de taliban u in het huis kwamen opzoeken (verklaring volgend verzoek, punten 14 & 18; CGVS, p. 22). U kreeg hiervoor vijf werkdagen (CGVS, p. 23), doch het CGVS heeft hieromtrent niets ontvangen. De kopie van een overzicht van uw heen- en terugreis naar Kabul toont niet aan dat uw retourticket werd omgeboekt. Het bevat enkel gegevens betreffende uw reisroute van Düsseldorf naar Afghanistan op 5 en 6 juli 2016 en uw reisroute van Afghanistan naar Düsseldorf op 8 augustus 2016.

Uw verklaring als zouden de taliban u willen doden omdat u in Europa woont waardoor u in hun ogen ongelovig bent geworden (CGVS, p. 24) is louter hypothetisch. De door u gegeven voorbeelden van Afghanen die lang in Europa hebben geleefd en die bij terugkeer naar Afghanistan zijn gedood door de taliban betreffen u niet persoonlijk en overtuigen niet. Zo vermeldt u een dorpeling die een tijdje in Europa woonde en die bij terugkeer werd onthoofd toen hij onderweg was van Kabul naar Logar. Ook maakt u melding van een ingenieur die op de basis in Logar werkte en werd gedood (CGVS, p. 24). Echter, u kunt niet vertellen waar precies de dorpeling werd gedood (CGVS, p. 25). U meent dat hij omwille van zijn verblijf in Europa door de taliban werd gedood omdat hij geen andere problemen met de taliban had, dat zijn broers hem naar het buitenland zonden, dat de taliban zijn broers verweten dat ze hun broer naar een ongelovig land hadden gestuurd en dat ze hem zouden straffen (CGVS, p. 25). Echter, dit zijn louter blote beweringen die u niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. Hetzelfde dient te worden opgemerkt over de ingenieur die door de taliban zou zijn gedood. U legt geen enkel tastbaar bewijs neer waaruit blijkt dat deze mensen effectief door de taliban zouden zijn vermoord omwille van hun verblijf in Europa.

Bovendien moet worden opgemerkt dat de Islamitische wet in Afghanistan apostasie verbiedt doch waar in uw geval echter geen sprake van is. U hangt immers nog steeds het soennitische geloof aan (CGVS, p. 4). Voor zover er in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u ongelovig zou zijn geworden, moet worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat iemand die daadwerkelijk het islamitische geloof de rug heeft toegekeerd, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u nog steeds moslim bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Wat betreft uw verklaarde medische, psychologische en geheugenproblemen kan nogmaals worden gesteld dat u geen enkel tastbaar bewijs neerlegt en u van deze problemen nooit eerder melding maakte, terwijl u verklaart deze altijd al te hebben gehad en ook met deze problemen naar verschillende artsen en een psycholoog te zijn geweest die u behandelden, medicatie en psychologische begeleiding voorschreven (CGVS, p. 9 en 10). De ernst en echtheid ervan zijn dan ook in het gedrang. Uit uw verklaringen blijkt hoe dan ook niet dat u omwille van u medische situatie problemen kende in uw land van herkomst. Er dient tevens herhaald dat nergens uit het administratief dossier of uit de notities van de persoonlijke onderhouds op het CGVS blijkt dat u niet in staat zou zijn om uw verzoek om internationale bescherming op functionele en zelfstandige wijze te verdedigen en te antwoorden op de vragen die u werden gesteld. Uw verklaarde medische problemen zijn dan ook niet van aard de door u afgelegde ongeloofwaardige verklaringen in een ander daglicht te stellen.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag. 1, 71-77, en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar de problemen die u met de taliban in Kabul en in Khogyani zou hebben gehad (CGVS, p. 26), moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u werkzaam was voor de ngo AMRAN en het feit dat u in geval van terugkeer als ongelovige zal worden beschouwd maken reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Wat betreft de verklaring van uw advocaat dat u gezien uw psychische problemen een kwetsbaar profiel bent, te meer nu u gehuwd bent dient herhaald dat u geen documenten hebt neergelneerlegt om uw psychische problemen te staven. U toont evenmin aan dat u door uw psychische gesteldheid een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

In het kader van de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus die op 22 maart 2017 in uw hoofde werd genomen werd reeds gesteld dat rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden van u redelijkerwijs verwacht kan worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. U haalt in het kader van uw vierde en huidig verzoek geen elementen aan die deze beoordeling in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Eerst moet worden opgemerkt dat u nalaat een correct zicht te bieden op uw profiel. U laat niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel of reële leefsituatie.

Zo legt u steeds tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw scholingsgraad. Meer bepaald liet u in uw eerste verzoek zowel bij de DVZ als op het CGVS duidelijk optekenen dat u 12 jaar in Peshawar naar school bent gegaan en dat u van het middelbaar bent afgestudeerd (verklaring DVZ eerste verzoek, punt 9; CGVS eerste verzoek, p. 9). In het kader van uw derde verzoek daarentegen stelt u dat u tot de negende graad heeft gestudeerd en dat u van uw 16de ging werken (CGVS derde verzoek, p. 3 & 4). In het kader van uw vierde en huidige verzoek stelt u dan weer dat dat u maar tot de zesde graad naar school bent gegaan (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met uw steeds veranderende verklaringen omtrent uw scholingsgraad, komt u niet verder dan te stellen dat er een vergissing moet zijn gebeurd en dat u tot de zesde graad heeft gestudeerd (CGVS, p. 16). Echter, dit is een post factum verklaring die geenszins wordt aanvaard. De vaststelling dat u steeds uw scholingsgraad afzwakt doet ernstig vermoeden dat u hoger geschoold bent dan u wil laten uitschijnen.

Ook op de financiële situatie van uw familie biedt u geen correct zicht. U legt immers tegenstrijdige verklaringen af omtrent de gronden die uw familie bezit. Meer bepaald verklaarde u in het kader van uw derde verzoek dat uw familie verschillende stukken grond heeft in Khogyani, meer bepaald één van 5 jerib, één van 10 jerib, één van 8 jerib en één van 3 jerib (CGVS derde verzoek, p. 4). Ook zouden uw vader en uw ooms langs vaderskant nog 70 jerib in Sra Qala bezitten (CGVS derde verzoek, p. 4). Echter, in het kader van uw huidige verzoek stelt u dat u niet weet hoeveel jerib grond uw vader bezit (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met de vaststelling dat u het vorige keer wel wist, stelt u dat u geheugenproblemen en slaapproblemen heeft (CGVS, p. 8). Echter, zoals eerder vermeld heeft u geen enkel tastbaar begin van bewijs neergelegd omtrent deze verklaarde geheugen- en slaapproblemen en kunnen zij niet zonder meer voor waar en ernstig genomen worden (zie supra). Gevraagd naar het aantal jerib dat uw familie in Sra Qala heeft, stelt u deze keer dat u denkt dat het 20, 30 of 50 jerib is (CGVS, p. 11). Dit is aanzienlijk minder dan uw eerste verklaring van 70 jerib. Bovendien verklaart u nu dat deze grond in Sra Qala van uw ooms langs moederskant is waardoor u er nooit iets van zult erven (CGVS, p. 10 & 11). Dit is niet verenigbaar met uw eerdere verklaring dat de grond in Sra Qala niet alleen van uw vader is maar gedeeld wordt tussen uw vader en uw ooms langs vaderszijde (CGVS derde verzoek, punt 4). De vaststelling dat u het CGVS geen correct zicht biedt omtrent de financiële situatie van uw familie doet vermoeden dat uw familie vermogender is dan u wil laten uitschijnen.

U heeft evenmin geen geloofwaardige verklaringen hebt afgelegd over uw verklaarde werkzaamheden (zie supra) en bijgevolg geen zicht biedt op uw professionele activiteiten.

Het gegeven dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over uw profiel doet vermoeden dat u bewust tracht achter te houden dat een hervestiging in Afghanistan in uw hoofde niet onredelijk zou zijn. De vaststelling dat u terugkeerde naar Afghanistan en u niet de waarheid vertelt over de ware toedracht van uw terugkeer bevestigt dit vermoeden.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen hoe dan ook blijkt dat u in België heeft gewerkt. Zo heeft u hier een aantal maanden gewerkt als assistent-chauffeur in een tweedehandswinkel (CGVS, p. 17). Deze ontwikkelde vaardigheden zullen een zoektocht naar werk in Kabul zeker ten goede komen. Dat u naast Pashtou ook Dari - dit is de tweede landstaal van Afghanistan (zie administratief dossier) - spreekt (verklaring DVZ eerste verzoek, punt 8; CGVS eerste verzoek, p. 9) is evenzeer een pluspunt in het vinden van werk in Kabul. Hetzelfde dient te worden opgemerkt over uw beperkte kennis Engels (verklaring DVZ eerste verzoek, punt 8).

Voorts blijkt dat u een gedegen kennis van de stad Kabul heeft en u ook op verschillende plaatsen in Kabul bent geweest. Zo stelt u terecht dat Karte Mamurin nabij Baghe Bala gelegen is (CGVS, p. 6; zie administratief dossier). Ook stelt u dat Karte Mamurin nabij het Continental Hotel gelegen is (CGVS, p. 6). Karte Mamurin ligt vlakbij het Inter Continental Hotel (zie administratief dossier), dus er wordt redelijkerwijs vermoed dat u dit hotel bedoelt. Gevraagd naar wat er in Baghe Bala te zien is, antwoordt u dat het een tuin is waar mensen gaan picknicken, dat er een moskee en een park is en dat men er de helft van de stad kan zien (CGVS, p. 6). Uit de beschikbare informatie blijkt dat Baghe Bala inderdaad een publiek park is met een moskee gelegen op een heuveltop (zie administratief dossier). Tevens stelt u terecht dat de zoo gelegen is in Deh Mazang en stelt u dat u de zoo ooit heeft bezocht (CGVS, p. 7; zie administratief dossier). Bovendien verklaart u Darulaman ooit te hebben bezocht (CGVS, p. 7).

Uit uw verklaring dat er twee, drie of vier jaar geleden een nieuwe moskee is gebouwd in Kabul en dat u dit heeft gezien via internet toont aan dat u tot op heden de actualiteit in Kabul opvolgt blijkt ook enige verbondenheid met de stad. Een reden waarom u zich nog steeds verbonden voelt met de stad Kabul kan worden gevonden in het vermoeden dat uw moeder (en uw familie) in Kabul verblijft. In de kopieën van de bundel medische documenten waarvan u verklaart dat het documenten van uw moeder betreffen (CGVS, p. 23 ; document 11). wordt immers als adres van uw moeder "Karima" en een aantal keren "Karima 55 Kabul" vermeld. Deze vaststelling doet vermoeden dat uw moeder verblijft in de Afghaanse hoofdstad Kabul.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelt u dat dit niet mogelijk is omdat u omwille van uw verklaarde problemen zou worden gedood door de taliban (CGVS, p. 24). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Inzake uw mogelijkheid tot hervestiging verwijst u eveneens naar het feit dat het huis van uw familie in Khoghanyi, Nangarhar is en niet in Kabul of Jalalabad (CGVS, p.26). In dit verband kan naast het eerder vermeld vermoeden over het verblijf van uw moeder (en uw familie) in Kabul (zie supra) nogmaals verwezen worden naar de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidanceafghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) waarin een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk wordt geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling geenszins wijzigen. Het Afghaans paspoort op uw naam en de taskara op uw naam met een Engelse vertaling bevatten louter informatie over uw identiteit die niet onmiddellijk ter discussie staat. Ook de kopie van een taskara op naam van uw vader, de kopie van een Nederlands paspoort op naam van uw broer A.S.S., en een Engelse vertaling van een taskara op naam van uw echtgenote bevatten enkel gegevens omtrent de identiteit van de vermelde personen. Op de pagina met vijf afbeeldingen van een echo op uw naam zijn louter echobeelden te zien. De pagina zegt niets over uw beweerd medische, psychische en geheugenproblemen. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat medische redenen op zich niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming vallen. Voor de beoordeling van zuiver medische redenen dient u de daartoe geëigende procedure voorzien in de Vreemdelingenwet te volgen, meer bepaald een aanvraag voor machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift vooreerst dat hij slechts voor een zeer korte periode naar Kabul is afgereisd van 6 juli tot 8 augustus 2016 onder druk van zijn familie die een alarmerend beeld ophingen van de gezondheidstoestand van zijn moeder.

Verder benadrukt verzoeker dat hij niet is ingegaan op de oproepingsbrief van de commissaris-generaal om uitleg te geven over zijn terugkeer omdat hij geen brief heeft ontvangen. Verzoeker had toen geen vast adres. Ook de verwerping van het beroep bij de Raad is te wijten aan deze problemen.

Verder wenst verzoeker in het kader van zijn huidig beroep nieuwe feiten te melden. De neef van zijn vader werd bedreigd en enkele weken voordien doodgeschoten door talibanstrijders. Hij woonde naast het huis van verzoekers vader in Khogyani en was werkzaam voor de overheid in Jalalabad. Verzoeker benadrukt dat de *“de overheid niets heeft gedaan en dat zelfs de politie niet ter plaatse is gekomen omdat Khogyani helemaal onder de controle van de Taliban staat.”*

Wat de motieven van de bestreden beslissing betreft, geeft verzoeker aan dat hij deze motieven niet kan aanvaarden. Hij gaat in op de verschillende punten:

(1) Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker zijn psychologische problemen niet kan staven, wil zijn advocaat benadrukken dat verzoeker weldegelijk *“zeer verward”* is. Hij meent dat dit te wijten is aan zijn jarenlange verblijf in preciaire omstandigheden en *“er ook zelfs daarna niet in slaagde van enige stabiliteit op te bouwen; geregeld kreeg hij ook slecht nieuws uit Afghanistan en uiteindelijk vertrok hij dan naar daar om zich achteraf weer volop in een hopeloze situatie te bevinden.”* Verzoeker benadrukt verder dat hij veel problemen kende met huisvesting en integratie. Men kan wel degelijk stellen dat hij een kwetsbaar profiel heeft, ook al werd en wordt hij niet voldoende psychologisch opgevolgd, *“of misschien is dit precies een aanwijzing voor het feit dat hij verward is en na zoveel jaren in België nog steeds de weg niet vond naar de hulpverlening”*, aldus verzoeker.

(2) Verzoeker meent verder dat, ook al uit de commissaris-generaal *“twijfels”* omtrent het doel van zijn terugkeer naar Afghanistan van 6 juli tot 8 augustus 2016, dan nog kan deze reis niet beantwoorden aan een lang verblijf, noch kan hieruit een intentie worden afgeleid met betrekking tot *“een mogelijke terugkeer naar Afghanistan in de zin van een vestiging”*. Verzoeker meent ook nog dat *“[h]oe dan ook is een kort bezoek onverenigbaar met het bewijs van een redelijk en veilig vluchtalternatief; de voorwaarden voor een redelijk en veilig vlucht alternatief zijn wel degelijk gekend en beperken zich zeker niet tot een kort verblijf bij familie of op hotel.”*

(3) Waar de bestreden beslissing stelt dat de door verzoeker aangehaalde redenen voor zijn terugkeer ongeloofwaardig zijn, bevestigt verzoeker andermaal dat zijn moeder ziek was. Hij was voordien niet in de mogelijkheid om documenten te verzamelen ter staving van deze feiten, doch legt thans een document neer van het Ali Abad ziekenhuis te Kabul (verzoekschrift, stuk 3) waar zijn moeder werd gehospitaliseerd in de periode van zijn terugkeer. Voor het overige bevestigt verzoeker zijn verklaringen.

Verzoeker licht nog toe als volgt: *“Dat zijn moeder tenslotte reeds vrij snel werd ontslagen uit het ziekenhuis, neemt niet weg dat zij een chronische patiënte is en verder wil verzoeker ook benadrukken dat hij inderdaad niet de eerste is die met alarmerende berichten naar zijn thuisland wordt “gelokt” door de familie; wanneer men jarenlang in het buitenland verblijft, is men ook veel gevoeliger voor dit soort berichten en kan men per definitie de situatie van op deze afstand nooit zelf correct inschatten en is men dus afhankelijk van de manier waarop de boodschap vanuit het thuisland wordt doorgegeven. Dat de Commissaris-generaal tot een besluit komt dat de situatie toch niet zo ernstig was en daarom het ware reisdoel van verzoeker in twijfel trekt, is een besluit dat achteraf wordt getrokken als alle elementen gekend zijn, doch op het ogenblik dat verzoeker zijn reis aanvatte, kon hij de toekomst niet voorspellen...”*

Verzoeker stelt verder dat hij *“hoe dan ook”* de motivering van de commissaris-generaal waarin het doel van zijn terugkeer, niet begrijpt. Hij kan geen andere bewijsstukken voorleggen, maar vraagt zich af *“waarom hierover zoveel wordt getwijfeld en vooral welk verschil dit finaal uitmaakt met betrekking tot de evaluatie van het al dan niet bestaan van een veilig vestigingsalternatief in Kabul bij de vaststelling die onverminderd overeind blijft, namelijk dat hij slechts een maand in die stad verbleven heeft bij familie en of op hotel.”*

(4) Wat de motivering van de bestreden beslissing inzake de ongeloofwaardigheid van zijn problemen met de taliban bij zijn terugkeer betreft, meent verzoeker dat de commissaris-generaal *“zeer kort door de bocht gaat”*. Er mag niet uit het oog worden verloren dat verzoeker reeds in 2011 uit Afghanistan is vertrokken omwille van problemen met de taliban, doch sindsdien is de situatie geëvolueerd en zijn er heel veel bijkomende incidenten geweest in zijn dorp. Hij meent dan ook dat *“Een simpele verwijzing naar de eerste asielprocedure die afgewezen werd door een arrest van 22 april 2013 lijkt dan ook iets te oppervlakkig rekening houdend met de gevolgen van een onjuist ingeschat risico op vervolging.”*

Verzoeker benadrukt andermaal dat hij voor een zeer korte periode en onder druk van zijn familie, die hem alarmerende berichten stuurden over de gezondheidstoestand van zijn moeder, is teruggekeerd.

Hij was in paniek en wou bij zijn moeder zijn, die hij al jaren niet meer gezien had, en eventueel afscheid nemen. Verzoeker had zelf de financiële middelen niet om een ticket te kopen en moest dit regelen via een vriend van zijn broer. Deze kocht aanvankelijk een enkel ticket naar Afghanistan omdat verzoeker niet wist hoe de situatie met zijn moeder zou vorderen. Omwille van de problemen met de taliban diende verzoeker zo snel mogelijk terug te keren, waarop hij andermaal via de vriend van zijn broer een retourticket boekte. Verzoeker stelt dat deze vriend momenteel spoorloos is, zodat het niet mogelijk is om hierover informatie te bekomen en het *“ook nog de vraag [is] of hij die berichten nog kan terugvinden, gelet op de tijd die inmiddels is verlopen...”*

Verzoeker stelt vervolgens dat hij *“wel kritiek [heeft] op de manier waarop de bestreden beslissing de zaken onderzoekt, namelijk teveel naar details kijkt, maar de essentie is, dat hij zeer kort is gegaan en dat dit op zich ook wel aantoont dat hij helemaal geen intentie had om er te blijven rondlopen, hetgeen hoe dan ook onmogelijk is voor verzoeker. Hij ging op urgentiebezoek en trouwde dan ook nog eens met zijn nicht, die hem al van lang geleden “beloofd” was, ook al stond hijzelf niet echt achter deze unie... Dit alles toont aan dat verzoeker zelf de situatie ook niet in de hand had en dat hij zeker niet “met plannen” naar Afhanistan is teruggekeerd.”*

(5) Verzoeker geeft verder aan het niet eens te zijn met de motivering in de bestreden beslissing betreffende zijn stelling dat de taliban hem wil doden omwille van zijn langdurig verblijf in Europa en zijn verblijf in een kerk. Het staat voor hem *“buiten kijf”* dat *“mannen zoals hem die jarenlang zonder vrouw en zonder familie in Europa vertoeven”*, een doelwit vormen voor de taliban. Verzoeker heeft bovendien een tijdlang in een kerk verbleven en meent dat dergelijke geruchten snel worden verspreid, tot in het thuisland. Bovendien dient niet getwijfeld te worden aan *“de manier waarop dergelijke sympathieën geïnterpreteerd kunnen worden”* in Afghanistan.

Verzoeker acht het verder onmogelijk om aan te tonen dat de moorden waarover hij sprak, ingegeven waren door *“die overtuiging”*. Hij meent dan ook dat de commissaris-generaal hem een *“onmogelijk bewijs”* vraagt, temeer daar de taliban zelden verklaart waarom zij mensen, vaak ook willekeurig, vermoorden. Hij meent dan ook dat *“een aandachtig onderzoeker van de situatie en de mentaliteit in Afghanistan komt zeker tot het besluit dat de vrees van verzoeker in dit opzicht verre van hypothetisch is en dat de Taliban wel voor minder iemand vermoorden.”*

(6) Verzoeker benadrukt verder dat hij het recht heeft om stukken te verzamelen ter staving van zijn medische en psychologische problemen. Hij wijst erop dat dergelijke problemen niet enkel van belang zijn in de beoordeling of het voor hem mogelijk is om coherente en correcte verklaringen te kunnen afleggen, maar tevens dienen in overweging te worden genomen ter beoordeling van de *“weerbaarheid”* bij een terugkeer en de bepaling van een intern vestigingsalternatief. Hij meent dat *“[p]ersonen met een dergelijk kwetsbaar profiel kunnen hoe dan ook niet teruggestuurd worden aangezien zij zichzelf niet kunnen handhaven in een veilige omgeving, laat staan in een onveilige en harde maatschappij zoals deze in Afghanistan bestaat.”*

(7) Verzoeker benadrukt verder dat de bestreden beslissing niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het district Khogyani in de provincie Nangarhar en dat deze regio *“volstrekt onveilig”* is. Hij betwist dat hij over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul en meent dat de argumenten die de commissaris-generaal ter staving hiervan aanreikt, geenszins volstaan.

Verzoeker bevestigt immers zijn lage scholingsgraad en dat hij geen enkele opleiding heeft genoten, noch in Afghanistan noch in België. Hij meent dat *“het feit dat hij in al die jaren slechts enkele maanden als assistent chauffeur in België heeft gewerkt, bewijst meer bepaald het tegendeel, namelijk dat zijn capaciteiten op de arbeidsmarkt volstrekt onbeduidend zijn.”*

Bovendien stelt verzoeker dat hij na zoveel jaar in het buitenland geen zicht meer kan krijgen op de bezittingen van zijn vader, laat staan *“om er iets mee aan te vangen.”* Verzoeker ziet verder niet goed in hoe het land van zijn vader hem praktisch van nut zou kunnen zijn in Kabul, *“temeer als men weet hoe ingewikkeld de familieverhoudingen in elkaar zitten.”*

Het feit dat hij een *“toeristische kennis”* heeft over de stad Kabul vormt verder geenszins een bewijs dat verzoeker de stad voldoende zou kennen om er zich te vestigen en er zich in veiligheid te bewegen, laat staan dat hij er een socio-economische activiteit zou kunnen opstarten die hem in staat zou kunnen stellen zich daar te handhaven, meent verzoeker. Hij acht het feit dat hij interesse heeft over wat in de stad Kabul en Afghanistan gebeurt evenmin een voldoende aanwijzing ter staving dat hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verzoeker benadrukt bovendien dat hij nooit heeft betwist dat zijn moeder een tijd in de stad Kabul heeft verbleven omwille van haar medische problemen. Bovendien heeft zij inderdaad ook een tijdje in Peshawar verbleven. Verzoeker meent dat het *“hoe dan ook twijfelachtig en behoorlijk overdreven”* is als *“aanknopingspunt”* bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief. Bovendien werpt verzoeker op dat hij als volwassen man niet afhankelijk kan zijn van zijn oude en zieke moeder, die zelf onderhouden wordt door andere familieleden.

Verzoeker besluit dat ook dat hij *“alleen maar vast [kan] tellen dat de Commissaris-generaal hem geen bescherming meer wil aanbieden maar de argumenten zijn weinig overtuigend.”*

(8) Verzoeker benadrukt ten slotte nog dat hij alle stukken heeft neergelegd die hij in het bezit had ten tijde van het persoonlijk onderhoud en dat hij zich in het kader van zijn beroepsprocedure heeft ingespannen om nog bijkomende stukken neer te leggen.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een niet-vertaald *“attest van het Ali Abad ziekenhuis in Kabul”* (stuk 3);
- een foto van zijn *“overleden oom”* (stuk 4).

2.1.3. In een aanvullende nota van 26 september 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018;
- EASO-rapport *“Afghanistan Security Situation”* van december 2017;
- COI Focus *“Afghanistan Security Situation in Kabul City”* van Cedoca van 15 mei 2019;
- EASO-rapport *“Afghanistan Security Situation Update”* van mei 2018;
- EASO-rapport *“Afghanistan Security Situation”* van juni 2019;
- EASO-rapport *“Country Guidance Afghanistan”* van juni 2019.

2.1.4. Ter zitting legt verzoeker met een aanvullende nota volgende stukken neer:

- een psychologisch attest van J. Jansen van 3 september 2019 (stuk 1);
- een verwijsbrief naar de psychiater van 17 oktober 2019 (stuk 2).

2.2. De Raad stelt vast vooreerst vast dat de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker op 22 maart 2017 werd opgeheven door de commissaris-generaal omwille van zijn gedrag in 2016, gezien uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker van 6 juli 2016 tot 8 augustus 2016 teruggekeerd is naar Kabul, in Afghanistan. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing (RvV 29 maart 2018, nr. 201 832). Er staat geen rechtsmiddel meer open tegen de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Afghanistan.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker een vrees voor vervolging inroept voor de taliban en verklaart dat de taliban hem bij zijn terugkeer naar Kabul zijn komen opzoeken in het huis waar hij toen logeerde (DVZ-verklaring, stuk 16, p. 2; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 22, 25). De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat deze feiten voortvloeien uit asielmotieven die in eerdere verzoeken om internationale bescherming reeds ongeloofwaardig werden bevonden door de Raad. Waar verzoeker algemeen stelt dat dergelijke beoordeling *“te oppervlakkig”* is, merkt de Raad op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Het loutere feit dat verzoeker in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming bijkomende verklaringen aanhaalt die in het verlengde liggen van verklaringen die reeds eerder als ongeloofwaardig werden bevonden, zijn aldus niet van die aard om verzoekers geloofwaardigheid te herstellen.

De Raad wijst er verder op dat de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging door de taliban wordt ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker van 6 juli tot 8 augustus 2016 vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan.

Verzoekers vrijwillige terugkeer naar Afghanistan en de vaststelling dat hij geen zicht wenst te bieden op zijn redenen voor terugkeer zijn onverenigbaar met de door verzoeker geschetste vrees voor vervolging door de taliban die hem ertoe genoopt hebben Afghanistan te verlaten. Dit geldt temeer nu de bestreden beslissing terecht oordeelde dat de redenen voor verzoekers terugkeer niet geloofwaardig kunnen worden geacht. De argumentatie in het verzoekschrift omtrent de omstandigheden van zijn terugkeer die thans voor het eerst worden aangevoerd, zijn in wezen gericht tegen de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad benadrukt dat hij het beroep tegen deze beslissing verwierp (RvV 29 maart 2018, nr. 201 832). Er staat geen rechtsmiddel meer open tegen de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij in een kerk heeft verbleven en meent dat dergelijke feiten tot in Afghanistan verspreid worden, stelt de Raad vast dat hij met zijn verweer voorbijgaat aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing dat *“Bovendien moet worden opgemerkt dat de Islamitische wet in Afghanistan apostasie verbiedt doch waar in uw geval echter geen sprake van is. U hangt immers nog steeds het soennitische geloof aan (CGVS, p. 4). Voor zover er in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u ongelovig zou zijn geworden, moet worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat iemand die daadwerkelijk het islamitische geloof de rug heeft toegekeerd, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u nog steeds moslim bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.”*

Verder dient vastgesteld dat verzoeker in verzoekschrift nog wijst op *“nieuwe feiten”*, zijnde dat de neef van zijn vader, die werkzaam was voor het Ministerie van Onderwijs in Jalalabad, door de taliban werd vermoord in Khogyani en dat hij een foto neerlegt om deze feiten te staven (verzoekschrift, stuk 4). De Raad wijst er vooreerst op dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door encenering van omstandigheden geen garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De foto bevat bovendien geen bewijs inzake de identiteit van de afgebeelde persoon noch diens familieband van verzoeker. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat, zo enig geloof kan worden gehecht aan de geschetste feiten, verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij omwille van deze feiten een persoonlijke, gegronde vrees voor vervolging heeft in Afghanistan omwille van de taliban, temeer daar hij zijn eigen problemen met de taliban niet aannemelijk maakt. De Raad ontwaart in het administratief dossier, noch brengt verzoeker enig element bij waaruit blijkt dat verzoeker omwille van het profiel van de neef van zijn vader een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op schade loopt.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift nog op het feit dat hij psychologische problemen heeft en legt in zijn aanvullende nota ter terechtzitting psychologische attesten neer ter staving. De Raad merkt op dat uit het psychologisch attest van psycholoog J. Jansen van 3 september 2019 blijkt dat dit gebaseerd is op verzoekers verklaringen, waarbij hij verklaart dat hij zich slecht voelt, veel piekert, dagdagelijkse herinneren, data en namen vergeet en moeite heeft met concentratiegerichte taakuitvoering. Het attest van J. Molenaar van 17 oktober 2019 vraagt een doorverwijzing naar een psychiater omdat verzoeker dissociatieve verschijnselen vertoont en dwanggedachten heeft. De Raad wijst er echter op dat uit deze attesten niet kan blijken dat er een diagnose is gesteld over verzoekers mentale problemen waaruit kan blijken dat verzoekers cognitief geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat was om een coherent en consistent asielrelaas naar voor te brengen. Verzoeker toont door het neerleggen van deze attesten dan ook niet aan dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden van die aard zouden geweest zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verder merkt de Raad nog op dat dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. De door verzoeker neergelegde attesten zijn dan ook niet van die aard om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien pertinent en terecht dat de overige door verzoeker neergelegde documenten evenmin afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Deze motivering wordt niet betwist door verzoeker in het verzoekschrift en wordt aldus overgenomen door de Raad: *“De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling geenszins wijzigen.”*

Het Afghaans paspoort op uw naam en de taskara op uw naam met een Engelse vertaling bevatten louter informatie over uw identiteit die niet onmiddellijk ter discussie staat. Ook de kopie van een taskara op naam van uw vader, de kopie van een Nederlands paspoort op naam van uw broer A.S.S., en een Engelse vertaling van een taskara op naam van uw echtgenote bevatten enkel gegevens omtrent de identiteit van de vermelde personen. Op de pagina met vijf afbeeldingen van een echo op uw naam zijn louter echobeelden te zien. De pagina zegt niets over uw beweerde medische, psychische en geheugenproblemen. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat medische redenen op zich niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming vallen. Voor de beoordeling van zuiver medische redenen dient u de daartoe geëigende procedure voorzien in de Vreemdelingenwet te volgen, meer bepaald een aanvraag voor machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

Voorgaande motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift nog naar zijn herkomst uit het district Khogyani in de provincie Nangarhar. Uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt echter dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal, blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

In de meest recente “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*”, van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de provincie Kabul en de hoofdstad Kabul, als een gebied waar de mate van willekeurig geweld niet zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (p. 102: “*that indiscriminate violence is taking place in the province of Kabul and in Kabul City, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.*”).

De Raad bevestigt het standpunt van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zich in de stad Kabul vestigt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meent dat zijn *“toeristische kennis”* van de stad Kabul en het feit dat hij interesse heeft voor de stad geen afdoende bewijs vormt dat hij zich er veilig zou kunnen vestigen en een socio-economische activiteit zou kunnen opstarten, kan hij niet worden bijgetreden. Verzoekers bekendheid met de stad Kabul vormt, in het licht van het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, een element dat zijn hervestiging in de stad Kabul kan vergemakkelijken. Dit geldt te meer nu blijkt dat verzoeker bij zijn terugkeer van 6 juli tot 8 augustus 2016 reeds een maand probleemloos in de stad Kabul heeft verbleven. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat zijn terugkeer geen intentie tot vestiging inhield en dat hij er slechts een korte periode als gast heeft verbleven, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat uit zijn vrijwillige terugkeer, samen genomen met de algemene situatie in Kabul en het geheel der persoonlijke omstandigheden van verzoeker, blijkt dat hij thans over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Waar verzoeker in het verzoekschrift zijn lage scholingsgraad bevestigt, gaat hij voorbij aan de correcte en pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn scholing, hetgeen afbreuk doet aan zijn verklaringen dat hij een laaggeschoold profiel bezit: *“Zo legt u steeds tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw scholingsgraad. Meer bepaald liet u in uw eerste verzoek zowel bij de DVZ als op het CGVS duidelijk optekenen dat u 12 jaar in Peshawar naar school bent gegaan en dat u van het middelbaar bent afgestudeerd (verklaring DVZ eerste verzoek, punt 9; CGVS eerste verzoek, p. 9). In het kader van uw derde verzoek daarentegen stelt u dat u tot de negende graad heeft gestudeerd en dat u van uw 16de ging werken (CGVS derde verzoek, p. 3 & 4). In het kader van uw vierde en huidige verzoek stelt u dan weer dat dat u maar tot de zesde graad naar school bent gegaan (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met uw steeds veranderende verklaringen omtrent uw scholingsgraad, komt u niet verder dan te stellen dat er een vergissing moet zijn gebeurd en dat u tot de zesde graad heeft gestudeerd (CGVS, p. 16). Echter, dit is een post factum verklaring die geenszins wordt aanvaard. De vaststelling dat u steeds uw scholingsgraad afzwakt doet ernstig vermoeden dat u hoger geschoold bent dan u wil laten uitschijnen.”*

De bestreden beslissing stelde tevens terecht vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen in België werkervaring heeft als assistent-chauffeur van een tweedehandswinkel (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 17). Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat verzoeker Pashtou, Dari en een beetje Engels spreekt. De Raad is dan ook van oordeel dat, gelet op de elementen aanwezig in het administratief dossier, kan worden aangenomen dat verzoeker over de nodige scholing, talenkennis en vaardigheden beschikt om in de stad Kabul in zijn levensonderhoud te voorzien. Dat zijn enige werkervaring in België als assistent-chauffeur in België een bewijs zou vormen van zijn onbeduidende capaciteiten op de arbeidsmarkt, betreft immers een loutere bewering die aldus niet wordt aangenomen door de Raad.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat uit verzoekers verklaringen tevens blijkt dat hij geen zicht wil bieden op de financiële situatie van zijn familie. Waar verzoeker stelt dat hij na al die jaren in het buitenland geen duidelijk zicht meer heeft op de bezittingen van zijn vader, is de Raad van oordeel dat dit geen afdoende verschoning biedt voor de dermate frappante tegenstrijdigheden en onwetendheden in verzoekers verklaringen met betrekking tot de gronden die zijn familie bezit: *“Ook op de financiële situatie van uw familie biedt u geen correct zicht. U legt immers tegenstrijdige verklaringen af omtrent de gronden die uw familie bezit. Meer bepaald verklaarde u in het kader van uw derde verzoek dat uw familie verschillende stukken grond heeft in Khogyani, meer bepaald één van 5 jerib, één van 10 jerib, één van 8 jerib en één van 3 jerib (CGVS derde verzoek, p. 4). Ook zouden uw vader en uw ooms langs vaderskant nog 70 jerib in Sra Qala bezitten (CGVS derde verzoek, p. 4). Echter, in het kader van uw huidige verzoek stelt u dat u niet weet hoeveel jerib grond uw vader bezit (CGVS, p. 8). (...). Gevraagd naar het aantal jerib dat uw familie in Sra Qala heeft, stelt u deze keer dat u denkt dat het 20, 30 of 50 jerib is (CGVS, p. 11). Dit is aanzienlijk minder dan uw eerste verklaring van 70 jerib. Bovendien verklaart u nu dat deze grond in Sra Qala van uw ooms langs moederskant is waardoor u er nooit iets van zult erven (CGVS, p. 10 & 11). Dit is niet verenigbaar met uw eerdere verklaring dat de grond in Sra Qala niet alleen van uw vader is maar gedeeld wordt tussen uw vader en uw ooms langs vaderszijde (CGVS derde verzoek, punt 4).”* Waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud wees op geheugenproblemen, wijst de Raad erop dat hierboven reeds werd geoordeeld dat uit de door hem neergelegde attesten niet blijkt dat verzoeker cognitieve moeilijkheden heeft die hem ertoe verhinderen om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen.

Waar verzoeker aanvoert dat het land van zijn vader hem niet praktisch van pas zou komen in Kabul, merkt de Raad op dat deze familiegronden een indicatie geven van het financiële vermogen van zijn familie, zodat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat *“De vaststelling dat u het CGVS geen correct zicht biedt omtrent de financiële situatie van uw familie doet vermoeden dat uw familie vermogender is dan u wil laten uitschijnen.”* De financiële mogelijkheden van verzoekers familie om hem bij een hervestiging in Kabul financieel te ondersteunen kan een element vormen bij de inschatting van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar de stad, zodat het belangrijk is dat verzoeker hier een zicht op biedt. Verzoeker laat echter na dit te doen, hetgeen verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

De informatie beschikbaar in het administratief dossier doet bovendien tevens vermoeden dat verzoeker over een netwerk beschikt in de stad Kabul. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat de neergelegde documenten doen vermoeden dat verzoekers moeder in Kabul verblijft. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen verweer tegen deze vaststelling, doch hij beperkt zich tot de vaststelling dat hij als volwassen man niet kan afhankelijk van zijn oude en zieke moeder, die zelf onderhouden wordt door andere familieleden. Dit bevestigt de vaststelling dat verzoeker bij zijn hervestiging in de stad Kabul kan worden ondersteund door zijn familieleden.

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat: *“Voorts blijkt dat u een gedegen kennis van de stad Kabul heeft en u ook op verschillende plaatsen in Kabul bent geweest. Zo stelt u terecht dat Karte Mamurin nabij Baghe Bala gelegen is (CGVS, p. 6; zie administratief dossier). Ook stelt u dat Karte Mamurin nabij het Continental Hotel gelegen is (CGVS, p. 6). Karte Mamurin ligt vlakbij het Inter Continental Hotel (zie administratief dossier), dus er wordt redelijkerwijs vermoed dat u dit hotel bedoelt. Gevraagd naar wat er in Baghe Bala te zien is, antwoordt u dat het een tuin is waar mensen gaan picknicken, dat er een moskee en een park is en dat men er de helft van de stad kan zien (CGVS, p. 6). Uit de beschikbare informatie blijkt dat Baghe Bala inderdaad een publiek park is met een moskee gelegen op een heuveltop (zie administratief dossier). Tevens stelt u terecht dat de zoo gelegen is in Deh Mazang en stelt u dat u de zoo ooit heeft bezocht (CGVS, p. 7; zie administratief dossier). Bovendien verklaart u Darulaman ooit te hebben bezocht (CGVS, p. 7).*

Uit uw verklaring dat er twee, drie of vier jaar geleden een nieuwe moskee is gebouwd in Kabul en dat u dit heeft gezien via internet toont aan dat u tot op heden de actualiteit in Kabul opvolgt blijkt ook enige verbondenheid met de stad. Een reden waarom u zich nog steeds verbonden voelt met de stad Kabul kan worden gevonden in het vermoeden dat uw moeder (en uw familie) in Kabul verblijft. In de kopieën van de bundel medische documenten waarvan u verklaart dat het documenten van uw moeder betreffen (CGVS, p. 23 ; document 11). wordt immers als adres van uw moeder “Karima” en een aantal keren “Karima 55 Kabul” vermeld. Deze vaststelling doet vermoeden dat uw moeder verblijft in de Afghaanse hoofdstad Kabul.”

De bestreden beslissing oordeelde bovendien nog terecht dat:

“Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelt u dat dit niet mogelijk is omdat u omwille van uw verklaarde problemen zou worden gedood door de taliban (CGVS, p. 24). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Inzake uw mogelijkheid tot hervestiging verwijst u eveneens naar het feit dat het huis van uw familie in Khoghanyi, Nangarhar is en niet in Kabul of Jalalabad (CGVS, p.26). In dit verband kan naast het eerder vermeld vermoeden over het verblijf van uw moeder (en uw familie) in Kabul (zie supra) nogmaals verwezen worden naar de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidanceafghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) waarin een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk wordt geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift erop wijst dat hij psychologische problemen heeft, wijst de Raad erop dat uit de door hem neergelegde attesten niet kan blijken welke invloed zijn mentale problemen kunnen hebben op zijn mogelijkheid tot hervestiging in Kabul.

Verzoeker blijft overigens in gebreke hieromtrent zelf enige toelichting te verschaffen doch beperkt zich tot de louter algemene stelling dat personen met een kwetsbaar profiel zich niet kunnen handhaven in Afghanistan. In het licht van de algemene situatie in Kabul, zoals hoger beschreven, en de persoonlijke omstandigheden die in rekening werden gebracht in de bestreden beslissing, toont verzoeker in de huidige fase van het onderzoek echter niet aan dat verzoekers mentale problemen dermate ernstig zouden zijn dat zij zijn hervestiging in Kabul in de weg staan.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP